

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce:

P. M. N., nar. X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2025, č. j. CPR-26744-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025, č. j. KRPS-8036-47/ČJ-2025-010024-50A-EU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policejní orgán“)

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně žalobci stanovil povinnost vycestovat ve lhůtě 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2025, č. j. CPR-26744-2/ČJ-2025-930310-V223 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky. Žalobce zde pobýval od 8. 1. 2025 do 9. 1. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, poté co mu Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-396-15/ZR-2022 zrušilo povolení k trvalému pobytu a žalobce nevycestoval ve lhůtě do 7. 1. 2025 stanovené výjezdním příkazem. Původně policejní orgány zahájily řízení o správním vyhoštění, nicméně vzhledem k žalobcovým rodinným vazbám měly vyhoštění v jeho případě za nepřiměřené. Překvalifikovaly proto řízení na povinnost opustit území a vydaly prvostupňové rozhodnutí. Dospěly přitom k závěru, že toto mírnější opatření nezasahuje nepřiměřeně do žalobcova rodinného a soukromého života.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.

Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

4. **Žalobce v žalobě** namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Policejní orgány argumentovaly tím, že žalobce nerespektoval výjezdní příkaz a nevycestoval. Nicméně pokud měl žalobce vycestovat, požádat o vízum a poté se vrátit, bylo povinností policejních orgánů odůvodnit, zda by byl jeho návrat do České republiky možný. Policejní orgány však v této souvislosti zcela pominuly žalobcův záznam v rejstříku trestů, který fakticky znemožňuje, aby mu bylo po vycestování udělené vízum. Žalobce by se v případě vycestování neměl šanci vrátit v nejbližších 11 letech.
5. Žalovaná se dále nedostatečně zabývala přiměřeností napadeného rozhodnutí, které zasahuje do života celé rodiny. Žalobce žije v České republice od roku 1993. Má zde manželku a 3 nezletilé dcery, které jsou na jeho péči závislé. Vytvořil si zde stabilní zázemí a ve Vietnamu se nemá kam vrátit. Z těchto důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Žalovaná rovněž neodůvodnila, zda je vydání napadeného rozhodnutí nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku či předcházení zločinnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
6. Žaloba obsahuje též návrh na přiznání odkladného účinku.
7. **Žalovaná ve vyjádření** navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobce během správního řízení podal toliko blanketní odvolání, které ani po výzvě neodůvodnil. Žalobní námitky tudíž neuplatnil v odvolacím řízení. Žalovaná dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž chráněným veřejným zájmem je v projednávaném případě zájem na dodržování podmínek pobytu cizinců na území. Napadené rozhodnutí je proto v souladu s podmínkami čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Bezúhonnost je obligatorní podmínkou žádosti o vydání povolení k pobytu na Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

území toliko u dlouhodobějších pobytů. Nebrání však podání žádosti o krátkodobé (turistické) vízum, které může být vydáno i opakovaně až do doby, než bude žalobce splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého víza.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce dne 9. 1. 2025 dostavil k policejnímu orgánu s žádostí o vyřešení svého pobytu v České republice. Lustrací bylo zjištěno, že nemá žádné platné povolení k pobytu v České republice, zároveň měl v cestovním pase vylepený výjezdní příkaz č. X s datem platnosti od 9. 12. 2024. do 7. 1. 2025. Na základě těchto skutečností bylo možné předpokládat, že pobývá na území neoprávněně. Téhož dne bylo se žalobcem zahájené řízení o správním vyhoštění.
9. Podle výpisu z cizineckého informačního systému žalobce přicestoval do České republiky 26. 6. 1993. Měl zde udělený trvalý pobyt od 23. 10. 2003 do 3. 8. 2022, kdy mu byl pravomocně zrušen. Po podmíněčném propuštění z výkonu trestu žalobce obdržel výjezdní příkaz s platností od 9. 12. 2024 do 7. 1. 2025. Žalobce má manželku a 3 nezletilé dcery, všechny mají trvalý pobyt v České republice.
10. Dle výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob byl žalobce odsouzený za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 let, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 4. 12. 2024.
11. Během výslechu konaného dne 9. 1. 2025 žalobce vypověděl, že má ve Vietnamu bratra, u kterého by v případě návratu mohl bydlet. V České republice žije s manželkou, 3 nezletilými dcerami a matkou. Všechny mají trvalý pobyt. Ve výkonu trestu pracoval a posílal rodině peníze. Je v České republice od roku 1995 a od té doby nevycestoval. V roce 2022 mu zrušili trvalý pobyt. Nevycestoval ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem, neboť zde má rodinu a zázemí. Domníval se, že by po vycestování nedostal vízum, neboť není bezúhonný. Má ke své rodině vyživovací povinnost, zejména jeho matka je v invalidním důchodu a je na něm závislá.
12. Dne 4. 3. 2025 policejní orgán provedl výslech žalobcovy manželky, která vypověděla, že s manželem žijí ve společné domácnosti. Mají v domě obchod s potravinami, který je jediným zdrojem jejich příjmů. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, obchod zajišťovala sama. Bylo to náročné. S dětmi jí pomáhala žalobcova matka. Žalobce po návratu z výkonu trestu manželce pomáhá, mají rozdělenou práci, také tráví hodně času s dětmi.
13. Policejní orgán následně překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území a vydal prvostupňové rozhodnutí, neboť byly naplněny podmínky § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Při posuzování přiměřenosti konstatoval, že stanovení povinnosti vycestovat z území je pouze „donucovacím prostředkem“ k tomu, aby cizinec svůj pobyt uvedl do souladu se zákonem. Zároveň se jedná o nejmírnější opatření, které bylo možné v dané situaci uložit. Žalobce má na území manželku a děti, s nimiž žije ve společné domácnosti. Jejich rodinné vazby nebudou v důsledku prvostupňového rozhodnutí narušeny, neboť uložení povinnosti opustit území neznemožňuje vstup na území, resp. nemá přímý vliv na možnost získat vízum či povolení k pobytu. Žalobce si může o pobytové oprávnění žádat na zastupitelském úřadu. Případně se může rodina žalobce přestěhovat do země původu spolu s ním. Ve vycestování žalobci nebrání zdravotní stav ani mu nehrozí Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

nebezpečí vážné újmy. Žalobce začal páchat trestnou činnost těsně po narození druhé dcery, přičemž si musel být vědom, že mu hrozí trest a zrušení povolení k trvalému pobytu.

14. Dne 8. 7. 2025 podal žalobce blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dne 4. 8. 2025 jej policejní orgán vyzval, aby odvolání ve lhůtě 5 dní doplnil, což však neučinil. Dne 23. 9. 2025 žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva Evropské Unie vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto procesním postupem výslovně souhlasila. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, a proto měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán.

Posouzení žaloby

18. Kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, a např. ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). Soud není oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body.
19. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
20. Obecně platí, že vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území již ze své povahy představuje méně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince než rozhodnutí o správním vyhoštění. Judikatura přesto dovodila, že i v tomto případě je třeba se přiměřeností dopadů tohoto rozhodnutí do života cizince zabývat podle § 174a zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).
21. Předně je třeba uvést, že žalobce ve správním řízení podal toliko blanketní odvolání. Žalobní námítky tudíž uplatnil poprvé v žalobě. Takovému postupu v zásadě nic nebrání, neboť rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

dovodil, že žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, přestože je neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Limitem jsou však žalobní námitky procesní povahy spočívající v tom, že se správní orgány nevypořádaly se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení vůbec nezazněly. Žalobce tedy nemůže úspěšně namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaná podrobně nevyjádřila k otázce přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života, pokud správnost posouzení této otázky nebyla předmětem odvolání a je-li jinak zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalovanou přezkoumáno v rozsahu požadovaném příslušným právním předpisem (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 Azs 45/2014-41 či usnesení ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 Azs 133/2021-28).

22. Touto optikou soud posoudil žalobní námitku spočívající v tom, že policejní orgány nezohlednily žalobcův záznam v rejstříku trestů a v souvislosti s ním neposoudily jeho faktické možnosti získání víza. Jelikož žalobce ve správním řízení nenamítal, že mu trestní záznam komplikuje návrat na území, nemusely se policejní orgány tímto hlediskem blíže zabývat. Pro naplnění zákonné povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců v tomto ohledu postačovalo, že vysvětlily, že povinnost opustit území na rozdíl od správního vyhoštění neobsahuje žádná negativní omezení do budoucna, a nemá proto přímý vliv na možnost získání víza či povolení k pobytu, případně i prostřednictvím žádosti podané na zastupitelském úřadu.
23. Nad rámec uvedeného lze souhlasit s tím, že záznam v rejstříku trestů brání žalobci v podání žádosti o vydání víza k pobytu nad 90 dní [§ 31 odst. 1 písm. g) a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců] či žádosti o povolení k trvalému pobytu [§ 70 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců]. Není však zřejmé, z čeho tak žalobce usuzuje např. ve vztahu ke krátkodobému vízu. Žalovaná správně uvádí, že vydávání krátkodobých víz upravuje vízový kodex (nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009), který mezi důvody neudělení takového víza neřadí existenci záznamu v rejstříku trestů bez dalšího.
24. Policejní orgány se dopady prvostupňového rozhodnutí do života žalobce a jeho rodiny dostatečně zabývaly. Právě z důvodu přiměřenosti přistoupily k uložení povinnosti opustit území, která je nejmírnějším opatřením, jež lze přijmout v situaci, kdy se žalobce neoprávněně zdržuje na území. Ve své podstatě tak nahrazuje uložení správního vyhoštění. V této souvislosti konstatovaly, že v důsledku prvostupňového rozhodnutí nebudou narušeny rodinné vazby, neboť žalobci v návratu do České republiky nebrání zákaz vstupu. Nadto není vyloučeno, aby se manželka s dětmi společně s žalobcem vrátili do země původu, neboť jsou všichni státní příslušníci Vietnamu. Jsou totiž pouze držitelé trvalého pobytu, nikoliv občany České republiky. Policejní orgány správně poukázaly též na to, že žalobce začal páchat trestnou činnost těsně po narození své druhé dcery v době, kdy nejstarší dceři bylo 7 let. Musel přitom vědět, že mu za takové jednání hrozí trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu.
25. Soud má takové posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí za správné i po věcné stránce. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě neupřesnil, jakým způsobem jsou nezletilé dcery na jeho péči závislé. Během výslechu uvedl toliko, že s nimi bydlí ve společné domácnosti a má k nim vyživovací povinnost. Tu však může žalobce plnit též ze země původu. Z výslechu manželky navíc vyplynulo, že veškeré příjmy rodiny pochází z obchodu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

s potravinami, který sama zajišťovala v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu. Žalobce rovněž nespecifikoval, jak o své děti pečuje. Jeho manžela vypověděla, že jí po podmíněčném propuštění z výkonu trestu s dětmi pomáhá. Nicméně během výkonu trestu jí s dětmi pomáhala žalobcova matka, která je v invalidním důchodu. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce není jedinou osobou, která o děti pečuje.

26. Na posouzení přiměřenosti nemůže nic změnit ani zcela obecná žalobní námitka, že žalobce žije v České republice od roku 1993 a má zde stabilní zázemí, přičemž ve Vietnamu žádné zázemí nemá. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce během pohovoru uvedl, že má ve Vietnamu bratra, u kterého může v případě vycestování bydlet. Není tedy pravda, že by v zemi původu neměl žádné zázemí. Skutečnost, že žalobce pobývá v České republice dlouhodobě a má zde zázemí, pak automaticky neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho života. V důsledku uložení této povinnosti vždy dochází k určitému zásahu do soukromého a rodinného života účastníků a jejich blízkých, nicméně ten bude zpravidla shledán nepřiměřeným pouze ve zcela výjimečných situacích, které ospravedlňují naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky jako tomu bylo např. v rozsudku NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40, č. 3988/2020 Sb. NSS. Takové významné okolnosti však soud v tomto případě neshledal. Jelikož k ukončení žalobcova pobytového oprávnění, a tudíž i následnému uložení povinnosti opustit území, došlo v důsledku jeho závažné trestné činnosti, je na něm, aby nyní nesl následky svého protiprávního jednání. Ostatně správní soudy ve skutkově obdobných případech opakovaně považovaly povinnost opustit území za přiměřenou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, či usnesení NSS ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 67/2023-50).
27. Policejní orgány nemusely zvlášť odůvodňovat, zda je povinnost opustit území v případě žalobce nezbytná v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Takovou úvahu již provedl zákonodárce při zakotvení důvodů pro uložení této povinnosti do zákona o pobytu cizinců. V samotném řízení se pak zkoumá toliko, zda jednání cizince naplnilo skutkovou podstatu vymezeného zákonného důvodu. V tomto případě byla žalobci uložena povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož pobýval na území od 8. 1. 2025 do 9. 1. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, poté co nevycestoval ve lhůtě do 7. 1. 2025 stanovené výjezdním příkazem. Chráněným zájmem státu je v tomto případě zájem na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu. To lze podřadit konkrétně pod národní bezpečnost a ochranu pořádku.
28. Žalobci tudíž nebyla uložena povinnost opustit území v souvislosti s jeho trestnou činností. Avšak kvůli pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců v jiném správním řízení. Žalobce byl přitom odsouzený za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Není tedy pravda, že by se jeho protiprávní jednání týkalo výhradně nelegálního pobytu a nepředstavovalo samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. Soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť ve věci samé rozhodl ještě před uplynutím lhůty 30 dní od podání žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku (§ 73 odst. 4 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která naopak byla plně úspěšná, náhradu nákladů řízení nepožadovala a netvrdila, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2025

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce